

Ignacij Knoblehar

1857 - SMRT

nadaljevanje Knobleharjevega pisma kardinalu Barnabó:

V tem stanju dušnega nemira je po nunciju Ferrieriju pisal 30 marca pismo kardinalu Barnabó. Začenja ga: »Že dalj časa sem potopljen v globoko bolelost, ker nisem prejel od Vaše prevzvišenosti in od nikogar pri sveti Kongregaciji nobenega znaka sočutja, nobene tolažbe v moji dolgotrajni in mučni smrtno nevarni bolezn. In vendar sem zvezan s sveto Kongregacijo z vezmi prisege na sv. evangelij. Kakšen brezupen položaj za gojenca Propagande, ki je zbolel v soseščini Rima! Vendar se zahvajujem usmiljenosti in neskončni dobroti Gospodovi, ki mi je hotel v korist moje duše poslati poleg drugih grenkih bridkosti tudi to.« - Potem pa se zagrenjenost umakne hvaležnosti, ko piše: »Naj Gospod blagoslavlja v tem in onem življenju Vašo Prevzvišenost, ki ste mi olajšali to bolelost s svojim zelo cenjenim pismom z dne 9. marca, v katerem mi odkrivате z očetovskim srcem globoka čustva, ko ste slišali, da mi Gospod znova vrača zdravje. To je bila največja tolažbe zame; razveselila me je v globočini srca.« Pravi, da mora biti še vedno ves dan, razen kakšno uro, v postelji in jemati razna zdravila, da spet dobi moči, ki do mu jih vzeli naporu zadnjih let, zlasti pa ta bolezen. Ne ve, kdaj bo mogel odpotovati iz Neaplja, zato pošilja kardinalu obenem s pismom tudi (že omenjeno) poročilo o misijonu, ki ga je bil smrtno nevarno bolan narekoval svojemu spovedniku in v njem prosil Kongregacijo in papeža, naj skrbita za misijon. - Še tisto malo denarja, ki ga je imel, je porabil za zdravnika, zdravjo in drugo potrebno. Na nikogar drugega s ne more obrniti, zato prosi kardinala, da mu na račun Kongregacije pošlje menico za 300 skudov. Vrnil jih bo, kakor hitro bo mogel. - Odgovor in če kaj pisem zanj, naj kardinal pošlje na knjigarnarja Spitowerja, ki mu jih bo varno izročil po avstrijskem poslaništvu.

V arhivu Kongregacije je pripisano: »8. aprila: Napravila se je objava za 300 skudov. - 4. maja (ko je Knoblehar že umrl): Bil je ukinjeno izplačilo zgoraj omenjene objave. - 8. maja: Odrejeno je bilo, da se izplača 141 cekinov in 389 stotink apotolskemu nunciju v Neaplju za kritje stroškov pokojnega Knobleharja.«

Iz prvega dela tega Knobleharjevega pisma zveni njegova tiha žalost, češ da so

Barnabó in drugi pri Kongregaciji hladni do njega.

Kaj so na Kongregaciji za širjenje vere vedeli in mislili o njem, se pa lepo vidi iz njenega pisma od dne 31. marca vitezu Martiniju, poslaniku kraljestva obeh Sicilij pri sveti stolici. Prosil jo je bil za podatke o Knobleharju. Poslati jih je hotel svojemu kralju Ferdinandu II. v Neapelj, ki ga je bil Knoblehar zaprosil za podporo za svoje misijone. Kongregacija je Martiniju pisala: »Knoblehar je res predstojnik misijona v osrednji Afriki. S svojo gorečnostjo je preprečil, da misijon ni prenehal s smrtjo prvih misijonarjev, kakor se je to zgodilo z nekaaterimi drugimi misijoni; pa njegovi zaslugi zdaj misijon napreduje in daje lepo upanje za katoliško Cerkev. Ustanovil je avstrijsko društvo pod zaščito kardinala Schwarzenberga, ki mu bo pošiljajo evangeljske delavce v tiste južne pokrajine; poskrbel je tudi za pripispevke od raznih strani, zlasti od avstrijskega dvora, s katerimi je mogel zmagovati dosedanje velikanske stroške za nastajajoči misijon. Moral bo pa še mnogo storiti, da se misijon utrdi. Moral bo zgraditi na raznih krajih misijonske hiše in cerkve, v Kartumu pa osrednjo stavbo za misijonarje, kakor je razložil v svoji spomenici. Podpisani kardinal - predstojnik Kongregacije za širjenje vere Vam ga priporoča in Vam zagotavlja, da bo za Kongregacijo izvršil zelo važno delo, ko bo spravil v tir afriške misijone, za katere si zelo prizadeva.«

Pač lepo priznanje!

Bolnemu Knobleharju sta nemir in nepotrpežljivost rastla iz dneva v dan. Samostanski prestojnik p. Inocencij, redovni brat, ki mu je stregel, in drugi redovniki so morali mnogo potrpeti. Dr. Zimmermann, zdravnik avstrijskega poslanika, še ni izgubil vsega upanja; zahteval je pa največjo previdnost, popoln mir in strogo predpisano hrano. Bolnik je pa tako nepočakano silil iz saostana, da mu je moral dr. Zimmermann pismeno razložiti, zakaj je zanj edino prav, da ostane v samostanski oskrbi. Ves nemir je bil seveda samo posledica njegove bolezni.

Kmalu se je pa popolnoma pomiril. Sprevidel je, kako resno je njegovo stanje, in se je možato uklonil Božji volji. Skrbno se je pripravil na večnost.